

Livada uspomena

Prije svega mala je lisica voljela biti s prirodom, spavati ispod krošnji, kupati se u toplim zrakama Sunca. Isto je željela za svoje mladunče, ali su ljudske ruke dohvatile livadu prije mogućnosti ostvarenja te njezine želje.

Činilo se nemoguće da itko osim najlukavijih i najvieštijih životinja uđe u guste grane šume i razotkrije livadu. Životinje su uvijek tu bile sigurne čak i po noći gdje bi ih Mjesec štitio. Promjenom zime na proljeće lisica zatrudni. Imala je potporu svog lisca i sve se činilo kao u bajci dok selu pored nije ponestalo drva. Brzo se pročulo za kvalitetan hrast i rasprostranu bukvu u šumi pored koju je svaki šumar htio čak i početkom proljeća. Znajući da se u šumi nalaze divlje životinje, šumari pozovu najiskusnije lovce sa željeznim klopkama i oružjem na leđima kako bi uplašili životinje. Što je više hrastova i bukava nestajalo, to je postajalo opasnije. Danju bi se čulo tiho jecanje drveća koje je bilo pogodeno oštrim sjekirama, noću pucanje i munje ljutitog neba. Mjeseci su prolazili i lisica je znala da se mora skloniti jer će uskoro postati majka. Kao svaka majka željela je donijeti svoje mladunče u svijet ljubavi pa je trčala, trčala i trčala na sasvim druge krajeve livade. Tamo, jedne ponoći, rodila se kći, žarko narančaste dlake i rumena nosa. Lisac, koji je bio zadužen za hranu sve se zapuhaniji vraćao kući pun brige. Objasnio je lisici da mora napustiti livadu što prije jer su njega lovci već vidjeli. Znajući da se tu rastaju, tužno se pozdrave. Tu večer pucanje nije prestajalo, a sljedeće jutro majka i kći probudile su se i ponovo trčale, a da se nisu ni osvrnule.

Lisica je uspješno u žurbi morala preskakati klopke koje su se činile beskrajne i pomagati maloj lisici dok nisu došle u novi dom. Tugovala je za svojim liscem žaleći se Mjesecu, ali u srcu je bila najsretnija zbog slobodnog kraja sa svojom malom lisicom i ostvarenja želje.

Paulina Brinjak, 8. b
Vesna Parun, *Bila sam dječak*